

2. ned po Narození Páně - 5.1.2020 – Narození Páně a náš život – Sir 24, 1-4.12-16 - Ef 1,3-6.15-18 - Jn 1, 1-18

Ve čtení z listu Efesanům slyšíme modlitbu: „...aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, (takže budete moci mít) o něm správné poznání.“

I my potřebujeme dar moudrosti a správného poznání Boha, abychom si uvědomovali souvislost vánočního tajemství, tajemství Kristova příchodu, jeho narození, s naším křesťanským životem.

Napomoci nám tady mohou třeba slova svatého Maxima Vyznavače, opata, z jeho spisu „Pět set kapitol“:

„Jen jednou se z milostivé dobroty Boží a jeho lásky k lidem narodilo Boží Slovo tělesně; neustále se však touží narodit duchovně v těch, kdo chtějí. Stává se dítětem, to jest přizpůsobuje se našim schopnostem, a zjevuje se nám podle toho, do jaké míry jsme s to je přijmout. Ne že by chtělo z nějaké nepřízně nebo nelásky skrývat svoji nezměrnou velikost, ale jako by měřilo a vážilo schopnost těch, kteří touží je spatřit.“ (DMC, 4. ledna)

Zásadní otázka pro nás tedy může znít: Nakolik jsme s to, nebo jinak řečeno, nakolik jsme ochotní přijímat Krista do svého života?

Nebo, když použijeme slov z evangelia svatého Jana, nakolik jsme otevření životu, světlu, pravdě, milosti, Boží plnosti?

Samozřejmě si uvědomujeme, že v určitých ohledech, navzdory veškeré dobré vůli, tíhneme spíše k tomu, co přináší zkažené plody mrtvých skutků, co vrhá stíny a temnotu do našeho života, co nás udržuje ve lži, v sebeklamu, co nám velí obejít se bez Boha a vystačit si s jakýmsi částečným, prchavým štěstím.

Jistě, narážíme na tyto tendence v nás. Ovšem ta otázka nezní, zda už dokonale patříme Bohu. Ta otázka zní, nakolik jsme ochotní a otevření přijímat Krista do svého života i přes všechny překážky.

Tedy, zda jsme připraveni, nechat si postupně, skrze celý náš život, tuto Boží plnost darovat, postupně do ní víc a víc dorůstat.

Tento postoj připravenosti je solidní základ, ze kterého se vánoční tajemství může znovu a znovu rodit do našich životů.

Tento postoj otvírá cestu k tomu, aby s námi Bůh sdílel svůj život, aby v nás takřkajíc pracoval, aby nás vedl, a my s ním mohli vytrvale, každý den, spolupracovat a jít cestou, která má Boha stále před očima.